

TRIBUNA

Estrès

XAVIER MAUREL
ECONOMISTA

Un grup important de bancs de l'eurozona ha estat avaluat a fons per membres de l'Autoritat Bancària Europea amb unes proves de resistència davant de possibles noves situacions crítiques (dites d'estrès), i del Banc Central Europeu en unes valoracions de solvència, amb les reserves monetàries necessàries (capital bàsic) amb què cada banc pugui fer front a situacions imprevistes o, en altres casos, previstes, encara que no sempre reconegudes obertament, com les de morositat o de palanquejament d'actius.

En aquestes avaluacions, els 15 bancs espanyols testats han resultat aprovats.

El govern de l'Estat, com era d'esperar, ha llençat les campanyes al vol. Però, com és ben sabut, l'alegria no dura gaire a la casa del pobre: l'atur és, encara, monumental; els bancs no s'animen a donar crèdits a em-

preses i famílies; els serveis socials estan reduint-se bàrbarament; la fuga a l'estranger de joves valuosos és continuada; i els preus dels serveis públics, en mans de grans corporacions, ens estrenyen les nostres butxaques. Com ha dit el governador del Banc d'Espanya, el crèdit encara trigarà a fer-se

més fluid, el despallanquejament de bancs i famílies encara durarà temps, i la recuperació macroeconòmica encara és molt feble. I a Europa s'anuncia una tercera recessió.

Cal recordar que aquests aprovats han estat possibles per la injecció de 100.000 milions d'euros als bancs espanyols que el Banc Central Europeu va haver d'aportar *in extremis*, i dels quals es va fer un ús del 50%. Uns diners, no ho oblidem, en forma de pòlissa de crèdit atorgada a l'estat que la va passar als bancs necessitats de capital fresc per evitar la fallida. Anys després, encara no tenim notícies suficients de com va la recuperació dels diners públics (de tots) deixats en préstec als bancs; i això fa que ens preguntem, en més d'una ocasió, si els recuperarem íntegrament alguna vegada. Ara, un cop els bancs *aprovats*, potser que comencin a donar crèdits, oi?

El Fons Monetari Internacional, seguint la seva política

d'una de freda i una de calenta, ens informa que el 70% de la banca europea encara no concedeix crèdits a empreses ni a famílies. Si considerem que d'ençà de l'inici de la crisi han estat injectats 600.000 milions d'euros als bancs de la zona euro, costa admetre la situació de paràlisi creditícia que ofega el creixement de les empreses i, per tant, les possibilitats d'ocu-

trobem en punt mort. Resulta obvi que sense un substancial creixement de l'economia seguirem enfangats en un atur interminable (sense oblidar que són els treballadors els que generen, *de facto*, el creixement). Potser per això, la Comissió Europea ha anunciat un pla d'inversions a executar en tres anys (2015-2017) per una xifra de 300.000 milions d'euros. Ho

El despallanquejament de bancs i famílies encara durarà temps i la recuperació macroeconòmica continua sent molt feble

pació, de manera destacada a Espanya. Afegim-hi el joc de prestidigitació que converteix en dèficits públics els deutes bancaris, especialment a l'Espanya líder en problemes, i que tard o d'hora haurem de pagar entre tots –o quasi tots– els contribuents.

De manera que encara ens

justifiquen dient que els "analistes" econòmics han posat en evidència que la feblesa del PIB a Europa es deu al baix nivell d'inversió. Ja era hora que se n'hagin adonat! Per això cal un canvi dràstic de política econòmica, i aquest canvi no pot venir sinó de l'escola de Keynes, avui més viu que mai.